

Schröder, Allard – De schone slaper

De Bezige Bij, 171 pagina's

“Een nieuwe Schröder schaf ik subiet aan. Ik heb mij nog nooit verveeld met een boek van hem en ook dit keer werd ik niet teleurgesteld. Ofschoon ik tegelijkertijd moet bekennen dat ik deze roman wel als een van zijn mindere werken beschouw”. Dit schreef ik exact een jaar geleden naar aanleiding van *Sebastiaans neus*, de voorlaatste roman van Allard Schröder. Ook *De schone slaper* kocht ik subiet. De laatste jaren heb ik steeds minder belangstelling voor non-fictie maar sommige schrijvers blijf ik desondanks lezen. Schröder is een van hen, al was het maar omdat ik me nooit verveel met zijn boeken, omdat hij een verhaal kan vertellen. Maar er ontbreekt iets essentieels in zijn laatste twee romans en dat is de urgentie, de onontkoombaarheid ervan.

Zowel *Sebastiaans neus* als *De schone slaper* zijn eigenlijk karakterstudies. Maar het zijn karakters van mensen die zo weinig toevoegen dat ze je niet lang bijblijven. Knap geschreven, dat wel met vaak mooie taal ofschoon Schröders taal in *De schone slaper* veel minder bloemrijk is dan voorheen, veel zakelijker lijkt het. Het lezen van dit boek was aangenaam tijdverdrijf, meer niet en ik was er een dag en een uurtje zoet mee. Ik herkende de RABO in het Concern en fronste de wenkbrauwen bij de wel erg onconventionele Justine en vond de broer van de huishoudster tamelijk vergezocht maar dat was het dan wel.

Nee, ik verlang terug naar de Schröder van *De dode arm*. Ik blijf hem lezen want zo'n boek zal er toch zeker nog eens komen?

Enno Nuy

april 2017